

سر کلیان

داستان پہلی

2

وحدہ لا شریک له، بے انج کھا ایں
تاں من محمد کارنے، دچ دھیانوں نینہ
گیا فیر کسراں ایں، ہوراں دل سیس نواندا توں؟

3

وحدہ لا شریک له، جیس آکھیا جدوں
اس نیا محمد کارنے، بیجاں تال دلوں
اوے لئی تدوں، نہ رنج نہ گمراہی

4

وحدہ لا شریک له، جیس آکھیا سک ایمان
تیہناں نیا محمد کارنے، دل تے تال زبان
اوہ فائق دچ فرمان، نہ رنج نہ گمراہی

نہ رنج نہ گرای، رستے بدھے اتے سالم
اک اکائی وچ ہوئے نیں، سنگ احمد عالم
بے بنا بالم، اللہ کیتا ٹمڈھ توں

ٹمڈھ توں لے کے، دھنی اوہناں نوں زرمل کیتا نور
لا خوف علیہم ولا هم يحزنون، پیڑاں نہ پین پھور
مولی کیتا معمور، ازل توں بھاگ اوہناں دے

جوڑ کے جوڑ جان دا، آپ کیتا سو ظاہر
حای، ہادی، ہاشمی، سرداراں دا سردار
سوہنی تھے صحابیاں اندر، مسجد وچ مشمار
چارے پنگے چودھار، سن اک جسے یار حبیب دے

وحدہ دے وڈھے، إِلَّا اللَّهُ دَا وَرَدْ پکاؤں
من حقیقت وچ رلا کے، طریقت نوں جان
وچ معرفت چپ بھئے، وادیاں ول نوں جاون
سوندے سکھ کدے نہ بہ کے، اوہ نہ کدی ہندھاون

مر نوراں توں لاہون، عاشق عبداللطیف کوے

9

وحدة جو رذیع کیتے لاا اللہ نے اوہ
ویکھ کے دھڑ کوئی بد قسم جو چاہ نہ دھارے

10

وحدة لا شریک لہ، سدا نہیں اوہ بولے
کیا توں کنیں نہیں تھیا، جو اندر اس وچ نہیں گھوڑے
اُخود اور دل دگونے، جتنے سانسے تھیندے شاہد

12

وحدة لا شریک لہ، ایو ای کا حق
دُولی توں لایا بجهہ، جتنے اوہ پیشان تھیا

15

وحدت توں کثرت تھی، کثرت وحدت کُل
حق تھیں اکو، دوچی بولی وچ نہ بھل
امہ سارا شور د غل، حم اللہ دی بھائی دا

16

آپ ای جل جلالہ، آپ ای جان جمال
 آپ ای صورت پریتم دی، آپ ای حسن کمال
 آپ ای بیر مرید تھیئے، آپ ای آپنا خیال
 ایسو سارا ای حال، معلومی اندر اس چوں تھیوے

17

آپ ای ویمندا آپ نوں، آپ ای اے محبوب
 آپ ای غلتے خوب تناں دا، آپ ای بندا طالب

19

سمجھ سیمانیں واج اے، آپوں آپ ای اس دی گونج
 سننے وج اے دُوج، اصل توں را کو نیں اوہ شیواں

20

اک قصر، دروازے لکھاں، کروڑاں اس دیاں باریاں
 جست ول نظر ان دھاریاں، صاحب اُت ول سامنے

داستان دوچی

2

انجے ایاۓ میسا، سری کبھیں سازیں میرا؟
 اسال وکھی ول وچ توں پا چیاویں دوا
 سولی سچ بیساں، من مشاہدہ تیباں کوں

4

کھڑی کھڑوتی عاشقان نوں پئی سولی سد کرے
 جے تھنی نیسہ دی اگ تماں دت کالی بیڑ ناہیں پڑے
 پاے مر کر کے، فیر پریت نوں تھپسیں

7

کیڑے کھاتے سولی اتے ماشناں ہن مکائے
 جراں ہن انکائے، اسرال دار دی سچ تھیا

9

سولی تے تے دار، دیساڑی وچ توں نوک چھیں
 مٹاں تھی بیزار، پریت دی رہیت نوں ای چھڈیں
 نہ انت محبت وکھیں، جھاں ہے نردا نیسہ

12

کھنڈھی روہیں اے جھریئے، تیز ہو دیں توں مت
تال ہے یار دے تھے، جھرے قبھے تے دیر کمن

18

ہے تھی سدھر جام دی تے جید دے جا خنانے
مٹ اگے رکھ بزر نوں لاہ کے، لطیف پیا آکھے
تحوڑی سے چوں سُرکی بھر لے پلواانا جا کے
جوانا سُرت گواچے، ایسی پدلے سر دے ستی

23

عاشق زہر پاک، زہر نوں دیکھ برا خوش تھیندے
کوڑے تے قاتل دے، اوہو اگے ای عادی ہوندے
لطیف کوئے انسہ گلباں دالے، فراق فنا ونج کیتے
کھل جاون پھٹ بیتے، تال دی آہ نہ دسن عالم نوں

32

مسنگے کل را قطرہ ہی، ایسا عشق شادوت
سماکوں تھی عبادت، ماذ نظر پر قم دی
والی

جام پنیدے ای نہوں، بجن صحیح پچھا آتا

12

جان بُجھ کے جس ائمہ درود عنایت کیتا تینوں
گلاں اوہ بیان فیر توں کریں بگانیاں دے نال کیوں؟

14

یار حیساں اک واری، مینوں مر نال کیتا سد
میرا ساری جند، فیر ایو ای دور رہیا

19

کوہنڈے نیں جد لیندے سار، سار لیندے جد کوہنڈے
سو یو ای، ماں! پھٹ لاوندے، سو یو راحت ہن روح دی

سریمن کلیان

داستان پہلی

1

توں صبب، توں طبب، توں درداں دی دوا
 پارا ہیرے جھوڑے وچ، بیڑاں دے انواع
 صاحب! دے شفا، میاں مریضاں نوں

7

جتنے پر تھم تیہ پیار دا بھر کے ماریا ای
 گئی سیکھائی اوتحے سچہ ایناں عیسیاں دی

13

رہ کے آوے راتڑی، زخمیاں سنک اوہناں
 بیسنال درد سریر وچ، پھٹ نیں وچ اندر اس
 لک چھپ کے لوگاں توں پیاں بندے آپں

مانے نہیں دماہ، جو چھپت ہجو باہر دگاوندے
اکھیاں دے وچ آب آن کے جگ نوں پے وکھاوندے
برت بیٹال دے چیتے، سو یو رون کتے نہ آکھن

داستان تیجی

ماریا چیخا بھر بھن لے، تمیر نشانہ سرتے
نکل وجودوں باہر گیا اود، کڑ کڑ کو کو کر کے
چھیبو پید نوں بھر کے، ہن کوئی ٹھرا ہتھ حبیب دا

چنگا آکھیں آپ نوں، تاں آ کے اگ بجھا
آتش بیتل سازیا، توں آتش نوں آن جلا
حرم تھی گھُ دا، خبر نہ عالم قھیں دیے

چنگا آہناکیں آپ نوں، پرت نہ دیکھ کے نجع
تمیوں لازما جوت مایی وچ، جیکر جاویں ٹپ
اچے توں ہیں ادھ پک، پاویں نہ سار ٹھٹھے دی

داستان چوتھی

6

قتل کمایاں کر کے بیڑے وس نوں شد کرن
پیالیاں کجھ پیون نوں، جا بہو کول اوہناں دے

7

پین والیاں توں اوٹلئے، آپنیاں جالاں نوں نہ رکھ
رج پیا دے پاندھیاں نوں، جاندے نیں دتی کند
تال جو تیری بہت دا، ساقی مل پے

11

راہواں اُتے تروک دے، سے خانے دی آب
کجھ پے گی ہر اک نوں، تھاں تھاں پوی ہاک
سرگمی دے پیاک، آون گے دیزھے دچ تیرے

داستان پنجم

7

جے سرتے رکھیں گے، تاں فیر صوفی سالم تھی
تھے پھر زہر پیالہ بھرا، ذیکاں لا کے پی
ایسہ دھر اوہناں دا ای، لبھا جیٹھاں نوں حال

26

کھاتے پنیدی گل اے جیڑی اکو دچ اشارے
 اس نوں بہتا دیاں دی جو لوک رہن آیاۓ
 ساری گل دھانے، ایناں نوں دسی فیدہ کیه

27

پڑھیا بیا پڑھن، کڑھن قلوب بچ ناہیں
 آپ ای جرم پڑھن، تھلن جوں جوں درق بھوں

29

اکھر پڑھ الف وا، درتے بھ و سار
 اندر توں اُسار، پئے پڑھس کتترے

32

خراب کرو پئے کافند کاہوں، ضائع کرو پئے سیاہی
 بھیت ایسہ جو الی، ایس توں پرے دی گل ہے یارا

33

جیسا سکنا یار وا، دیے چلے نہ چالیہ
 توں بیا ریکیس کاٹا، ایویں پیاں اتے کیہ
 جے درق تھلیویں دیسہ، تاں دی اوہ حرف رہوے گا کلا

داستانِ محیویں

6

اکھیں دے نال تیر چلایا، توں قابلاً او
دو جا مارے سو، چیدا نہ پسلا پورا ہو وے

10

پا کے تیر کھاناں انور، مار میاں نہ مینوں
سمرے وچ ایں توں، متاں تیرا تیوں ای وچے

11

کم تیرنوں ضائع کر چھوڑن پر مول کدے نہ کھان
تھے جو آپ نشان، اوہ تماں پسلے وچ پورے ہوئے

12

اوتنے ای کھلوتا ہاں، جتنے دجا تیر
بیت سورما رسکھ کے، متاں دو جا وی مارے

17

مجت دے میدان وچ، سردا کر نہ سانگ

سولی یار جن دی چڑھ تے تھیوں ہانگ
عشق تال ہے اک ناگ، ڈنگیاں خر پوے

داستان ستوریں

2

سوکھیاں بینھ کے عاشق نیوں جھٹ گزاروے
جان گھابر یار دے اک میسے دے تال

4

دعوئی کرے نہ نیونہ دا، جدوں عاشق وچ بھی رت
پیلا مُونہ تے دکھ گواچی، ہرک دی ایما شرط
سردا سودا وقت نیوں کوئی گندھ اوسے دے لکھیں

5

ابجے تے تجے وچوں وگدا، گھر چھوہون تال لو
مُونہ وچ ٹھاء بیسدن دالے، کنج جھلیں کا توں؟
سو توں ایوئے کیوں، عشق دیاں افاس ماریں؟

6

رت پتی ناہیں، نیوں جھاتیاں پادیں وت

جا کے دیزے یار دے، کیوں نہیں ہوندا اور
باک ائسے گوڑی رو، جوں ہس کھاویں سودیں توں

داستان انھوں

1

ہو چھا پن اے، یاراں دے در گھری مُڑی دا جانا
مت غلیں جان وی کالی، کر نہ انج نادانا
راہیاں تے نہ کھولیں چت نوں، ایوں بن لیانا
لطف کوے ایناں نسلال چوں، سکھے اس نے آن لیانا
کچھا بول ہندھانا، پر جاں نوں آپس دے اندر

9

سر دے سویں، جذریئے اخو کھے دتا ای
توڑیا نہ آکھیں، ائسے وی اے جوڑنا جمل دا

18

کدے نہ ایں چلاپے دچوں کے نے کھو وی کھلیا
ہووے لکان ہے کھیا، پنیری تان دے ٹھیاں سٹ

22

جس دے غصے وچ وی شیرنی دن سوئی ہووے

اوهدے کول ای پا لئے دلا اپنے بُجھے نوں

والی

یار جن دے فراق دی، سکھیو ہاں میں ماری
در یاراں دے کئی ہوون گے، میرے ہتھے مشتاں
بچتے کتھے محبوباں دے، پوے حسن دی ہاک
سرمه سسی کر جان اکھیں دا، خاص ماہی دی خاک
عبداللطیف کھوے، ڈھول اساں دا بیشہ ہئی حناک

شُر کھنہات

داستان پہلی

2

ست دے متھیں چک رہے نئیں بھلانیاں دے آثار
 ائمہ لطف اوہناں تے جاندا ہو ہن بھرج بے قرار
 ہن سورج تے یار دے نیتوں برابر دے

10

ہن چودھویں دلے لوکی چھتا کرے گھٹ
 پہلی دا جو اوہہے کوں تاں دیکھے یندے ہن سمجھے
 سچے نہ پاؤں ڈس، ائمہ ہن دا میرے کولے آ

12

اُبھریں چا چودھویں دیا، سے سے کر سخمار
 پلی نہ پرستم درگا، بیکر جیلے کریں ہزار
 دیبا، اک دم یار، غُر دا سارا روپ ہو تھرا

لطیف کوئے ہے عشق اوہناں دا، میرے وجہ دای
روشن تھیاں میدائیں رنگ جے یار دی رکھاں سانچی
کالی قیامت سوکھی پریتم ہووے بیناں دا حامی
لوکاں سنک ہندھاواں جست تائیں میتوں کمن گے سائی

داستان دوجی

1

اگھردے ای نگاہ، پھلاں ماہی ول چک
آکھیں واسطے اللہ دے، احوال انس عاجزاں دا
روز تکیون راہ، آکھیاں تال دے آسرے

7

اگھر پڑا دیکھ ماہی نوں، توں نیڑے میں دور
چھدن بھرا چوٹا ماہی رڑیاں ٹھٹا محور
بیرس میں نہ اپداں، پاہل دیوبے نہ اوونخ
جس تے چڑھ محبوب ول سرگھی جاں بھیتی تال کاہندا

8

گھاٹیل مراں پئی، مت بھلا پر ہے پر دیساں دور
پاہل دے نہ اوونخ، نہ پنڈھ نمائی قول پوے

14

اوٹھا، کسر نوں چھڈا، اکانہ بیڑ دوحا
 اک واری جیساں سگ، مینوں دے ڈلا
 میں پوے ہڈاں دج ۱۰، پیکیاں دی

18

میں اوٹھ نوں پھلاں والے رکھ دے نال سی بخیا
 پر اودہ بے مدارا لک چھپ لائی کھانا پھڑا
 سگ بہوں کر چھڈایا، مینوں ایساں گلاں نہیں

22

اے اوٹھا میں تیرے اُتے ہمار سونے دی پاؤں
 مندی لگراں بیٹھ نواداں چندن تینوں کھواواداں
 جے توں مینوں ہجاں کول راشن کتے اپاؤں

30

ڈاؤھا پکا رس لے کے، اوٹھ اپنے نوں پاؤں
 داشنا بھریاں دیلاں نہیں کھلیاں دج سیدائیں
 چات جے بھورا چھسی، سنگل رہا نہیں بیڑ کھلونے

23

رکی وارے کسر پکیا وان، اک تے نے جاؤں

اوہناں دی عبداللطیف کوئے، مٹی لدھا مان
کرن کرود سلام، آکے اوہناں دے درگاہیں
سیماندے نہیں جوچ، اوہناں دے کول بس نہ جا
ان کی نوں اوه اوه کرن گے، دھرتی تے چنا
پکے اوھوں بدلا، بیہڑے پارکھ نہیں پارس دے

3

سیوا کر سمندر دی، جت بل و گیندا جال
سے سے و گدے لہاں اندر، رہیرے موتي لعل
جے ماں جڑیا مال، پچاریا تھی و سیس تال پر

5

اُر انہ دیاں ساریاں خراں لے کے، ترے معلم آون
اس دی ڈس نہ دین، جنچے ہن قر غصب دیاں خاٹھاں

9

تاڑوال دی اسہ گت، جو بخراں وچ ٹلاشان کر دے
لہمی مار پاتالاں اندر، موتي سکھے کتے
آن جیٹھاں نے دتے، رہیرے لال ہتھاں دے سک

10

پٹھلے سورے تن بیڑی دے، ہر دن روشن پا

بھر تیاری من دے اُتوں، مُول کدے نہ لاه
اج یاں کل کلاں، ڈوٹکھے بھوں گھاث چ لئنا توں

11

ڈو گھیاں پائیاں ول گئے جو، چاڑھ کے مونہ تے شیئے
لجم کے رپسال کڈھیاں تینھاں، وج پاتالاں نہ کے
و گھن کے افٹے سوتی، نال اکھیں دے سوچ

13

ات گروابی لراں نمیں، توں ستی لاه کے بہ
تک تالدیاں لوکاں نوں، دفع رکھ اندریشہ اندہ
جاندا نہیں دیاں ایں جگت نوں پار چن دے تریا

18

اک بندے دے من دی ہائی دوچی رب دی کرنی
بھنوریں پاوے اودہ ہی، اوہو ای توڑ کنارے کروا

20

ٹانگیو! سودوں نہ جدوں یتک بندریں ہیگا ڈر
جوں ڈوڈھ ولوٹیا مٹ اندریں، رانج کروا شور بھنور
کریئے نہ نیندر، ملا جوا ایٹا جمل کے سُول

سرسامونڈی

داستان پہلی

4

آؤنا تاں آ کے بھیتی دے تال کشی اندر بہ جا
اڑکیدا نہیں جے ویلا، ہوا موافق بیڑی چلی

5

ایں توں پھلان لکھر جکن اپڑ جاؤ تاں
انج نہ ہووے ملاح لوہیت کے رے دشیں ہوں

27

وگیا اتر آ دنج مائی سرے سروٹ دے فرے
شوہ کارن میں تیرے، یے یے سکھناں ہی کبھی

28

سروٹ لوہیزے کھڑ پے کانے دی نہیں فرے
کبھیں تینوں درے، ڈھولا 1 دن آون دے

یار دی گلی کر میرے اندر چندو توں انمارو
ڈھنا ہویا اُسارو ۔ دل جوں برج ہے کوٹاں دا

والی

میں کراں کیہ مائے نی، میرا نونہ نہ سکتے لکیندا
نکل گیا ونجارا، میں تھسیں شویں تے لکیندا
گھن دے واںگ دکھرا ہئی، جوں چھلی ییک چڑیںدا
لپٹ گیاں ہن ویلاں، جوں چندڑی درد دکیندا
ہادی ول ونجیندا امز، بخ کے دوویں تھسیں

داستان دوجی

جل تھل بال کے دیوے، درختیں بخ کے جھنڈیاں
ہن امیداں بڑیاں، مولا کنت ماہی ہن آؤے

داستان تیجی

تیرے ہے ونجارے شوہ ٹال، مُول نہ کروی ویاہ
اٹھے پر ٹکراں ہن جیسوں، جان دیاں پرد سکیں

والی

ڈکھ لادے گا ڈو گر مائے، میں تمہیں یاد دے سکے
جو ویکھاں ہر کارا اوہو، ڈھول جنی دا گئے
ڈاڈھی ذات بیٹھاں دی ہجی۔ امہس پڑھی ساڑھی اوے
گولال گی میں اس توں، راتیں رہیاں رہ کے
کچھ رُکھرے نظرے، تھے رنجورے من توں

سُر سوہنی

داستان پہلی

3

نویاں خراں و گدیاں نمیں، ابھے چھالاں تاں ہن اکے
ہوں کرپیدیو سنگ دے دم نوں سیدو گھر وچ بہ کے
صورت یار پریتم دی نوں تاں جے تیکیا ہووے
ٹپ جاؤ گھڑیاں لے کے کدے نہ ذکو میوں

5

ست جام دی صورت، بیمناں تگی ہے اک واری
تال نہ سُتیاں شوہ دے، مل کے ہو کے فیر سکھیاری
چھال بھنور وچ ماری، تھیاں بنا گھڑے دے اوہو

9

کئی سکھلو تیاں کلڑھے ائے ماہی ماہی آکھن
فلر کیاں نوں ساہیواں دی، کئی صدقے آکھ تھیں
سن کے داج بھجن دی مارن، خوش خوش چھالاں جو

15

دلا آتھ کر پھی سوہنی، آسرے اُتے رب دے
وڈی بھی دے مومنہ ننگ ہئی، دھون ہرے گھڑیا لے
پھوڑا چکڑیں رچا ہویا، رُڑھے وال گندیا لے
رکھیاں لکھ ڈرانیاں پھیلائیں، چمٹیاں تھانوں چھڑ کے
ہزار ننگ ہن سکھے، سوہنی ہن نکلوے ہو جائی

16

ویلے جس دے تکلیما ہی میں، مومنہ بت میتوال دا
سادا گنوں تھیا پیارا، سوئنچ چھڑ داں اوں گھڑیے نوں

21

آسرا نہ لاء، چنگا ہویا، جو گھڑا گیا اے بھج
لا، تھنڈوا میں رختہ اللہ، ایں تلے ہال تر
بیج سیساں سنگ، تکیں مومنہ میتوال دا

24

جدول و سیساں روٹھ کے چھڑیا پانی دے وچ
اوووں سوہنی نوں چھجھ، پر تم پر توں گیا

30

رہبر نیوں ایسا، جیسی الفت ہی وچ مکن
 کوڑیاں کھلوتیاں کندھے آتے، تسلی کوں چھمن
 دریا تیناں کوں شر ہووے، جو تکیوں باجھ ترک
 بیک اپڑاوے سوئیئے ا عاشق املاں دے جو ہن
 رہت میتوال چھمن، تیناں نہ ڈکیا بھنوراں نے

31

چھمن جو میتوال، اوہناں تھیں، پچھیا ہی میتوال
 تھلا تیناں لئی بھار، تیناں دا عشق ترکھا زور

32

عشق تیناں دا زور، اوہناں لئی تھلا ہووے بیچ
 تیندا آب زمیں تیناں نوں، بیک بھن وی ہووے

33

تیناں کوں دے نہ تھلا، بیڑے ہن آگاہ عشق دے
 مول ملاح نہ پچھے سوہنی، ول بھن دے جاندی

34

ساجن اوہیو، سوہنی اوہیو، ہے دریا وی سو ای

سکھڑا خاص ایہو ای . ذو تھمی سکھنی ایسا

والی

کیڑے دچ حساب، ہوت بن میرا ہوتا
گولیا، بھج گناہ توں ساہ نہیں دچ ثواب
نہ اودہ پارسائی اندر، ناہیں دچ رباب
اپنے دچ ای خوب تھیں سبے ہو جاویں چپ ٹاپ
پلیت دی تے پاک تھیندا اے، اوہدی دچ جتاب
اوہ کے دی شے دچ ناہیں، جو آئی دچ تاب
اوہ جو لکھنی جمل دے آتے، اوہ تاں سمجھ جتاب
ہاڑی اوس پار دے دلے، ہو جا ہر کاب
نہیں نوں انچ چبا گفت سو، آکے تیز عتاب
پچان ونجا نہ دوست دی، آپنے نہ جا دچ جتاب
مُونہ دچ پا کے خاموشی نوں کارن تھی کتاب
اوہناں نوں دے چھڈ طبورا، یہناں سک شراب
بیٹھے کھنی مرض چ ایویں، فضول بات جواب

داستان دوجی

دہشت دم دریا دچ، جتھے بخنور کرے کڑکا

وچ ننگ گردیاں دے، ات وگدی تیز ہوا
کنت مانی او میرے، پریوں بھر کے پیر توں آ
بادی تھے پھرًا، کنارے کر وڈی گمراہی چوں

8

دہشت دم دریا وچ، جنخے ہے گردابی کڑکا
مینوں اوسے پار دا ہے، اس دل دے اندر دھر کا
بجھے ریک نوں سید آکے، لراں والا پنکا
یار بھلا کوئی کر جا، رسمحان نال تھیواں میں بجھے

11

دہشت دم دریا وچ، جنخے جانوراں سندیاں تھانواں
ملاؤاں نہ کوئی سار اندازہ، انت نہ لراں دا
درندے نیں دریا وچ، ملیے کر کر دین غوط
بیٹھاں دل نوں رُ جاندا اے، جل دچ اسہ بیڑا
پرزا تختہ اوس دا فیز، کوئی نیوں بھدا
گئے ہوئے نہ پرتن، ایسا قر بے بھنوراں دا
اوٹھے لر لکھا یارا، توں ان تاروں نوں آکے

داستان تیجی

6

اوہ سی طالب حق، شروع ازل توں لے کے

نہ ملاح نہ پیزی، نہ کوئی رستے بنھے
سوہنی نوں نظرے، دریا دا پانی پھیاں تیک

18

بنلی تھیں جے ٹاہنیا، میں حال سُناواں اسہ
جند روھے نہ ساعت، میرا بھی بن لراں دے
سیالے نوں میں ہڑا جاناں، راہ بھن دے ویدے
ماہی پار جیتناں دے، واجب ہئی تیساں کوں جانا

19

شُوه اکدھیاں نہ ڈھا، توں وی لیکھا دینا
انج نہیں رہنی تیرے اُتے، رُت بست سدا
لمن گیاں اچھلاں صبح نوں، سرگھی تیریاں اسہ

20

تیک جاویں دریاوا شلا، جھاڑیاں بن جائیں توں
لانا، لوت، لیار نوں، تیرے پیٹھ ق ویکھاں مون
ساری حیاتی توں، ذبوئیاں ہن امیداں والیاں

22

ٹاہنیا بھائیا وے، پچھاں میں، تیتوں پاں خود نوں
یار بھن دی خوش خبری نوں، لیایا ایس کیا توں؟

پنڈھ اساب رست ڈول، توں پاندھی ہیں مجھداراں دا

داستان چو تھی

4

کلا بخنور تے کالڑی رین، جت کالے ناگ دے کڑکے
مست مران چ آوندے ہے نیں، ددوالا پاسیوں ڈوکے
ور آگیاں پئی ویدی چھلاں دے مارے ہن پلکے
ٹھیاں دے کھڑکے، میرے ہن رہبر نراں دیج

6

چھتے یار دے جیوندا کیتا کرساں کیہ رل کے
اندر ناگھ پریم دے اس شلا یاد رہوے
مست نہ ہون پرے، جیساں نے دل دیج کیتا ڈرہ

داستان ٹھیوں

16

تریل پون تے بخنور کرن، جو رل مل کے سرگوشی
اوے آب نوں دیکھن لئے تاں اکھ سوالی بندی
بچھاں نہیوں بھدی، اوڑھی عشقے والی ترندہ

واستان ہمیوس

11

مرسل تھیاں کباب، سرکناس آپاں خلے دھاراں
 ترسہ بجن دی تن وے اندر، پی پی کے نہ رجاں
 مونسہ سندھ کرواں، تاں وی داڑھ نہ گلی ہو دے

13

کالی رات تے کچا گھرا، انتی دی اندھیائی
 نہ کوئی جن دا ناں تھیس دریا نے بھوں لگھ چائی
 یار وے کارن سوہنی اٹھ کے، اوہی راتیں آئی
 ایسہ کم نیں الی، نئیں تاں کون بھور دچ دڑا

15

کالی راتڑی کچا گھرا، ات دیندا ریندا
 اک تاں پدھ کرایہن، دوجا سائنسے پیچا ریندا
 شال نہ کئے نیں، دریا دچ چندڑی گھول گھماواں

18

ئے یے ساگر بوڑیاں، پر مران زبیا سوہنی
 سر گھرا کے کندھیں، لراں آپا آپ ونجلاں

20

بھل دا جیے تھا لدھے، ہتھ کھے نہ لا
جھ کن گے آ، "اساں پار لکھلایا تیوں"

21

بھل سندے تئے نیرے، اُندیاں وی ذ لگ
جی چاہوئے جے رمت نوں بلاں، اُٹھی راہے وگ
بھر اوتحے دنگ در، جتھے نسیں پر چھاؤں کالی

25

جو توں جائیں بیت، اودہ تاں آئتاں نیں
من لے آوندیاں نیں، پر تم سندے پار
واستان ستؤیں

3

دریاں میں جنازے سوہنی دے، اتھہ ہنس شرک تھے
دو آبے دے، ہن بگلے جو، ہیمان کندھا دتا نیں
لکھ اکھیں دیکھے تاں وی، ہمتوال دے ول من ہی

14

بھاگاں والے سوئوں جیڑے، طلب رکھن دفع حال
جب دیاں رسیاں ٹال، ہماں نے بیوڑا قابو کیتا

داستان انھوئیں

۱

چند سے وقت برویاں کوں، کوئی سیانا ہتھ کرن
ویکھو لج طیف کوے ۔ ہے کتنی وج سمجھن
کندھیں کر چھوڑن، بہیں تاں جاؤندے نال بخوردج

داستان نویس

۶

جاواں پرت کے کسرائیں دم دے آکھیوں بن رہواں
دھونی پاس ای راوے دی، میں آپنا دم دواں
مکھ حسن نیں جھلیاں، میوں آپنے چت کیتا
گل فراق دی دذنی جاپے ۔ تالوں ایناں وصلان
الس ٹھی پرتاں ۔ جا کے مومنہ آپنا ای

ابیات متفرقہ

۲

میں تائیں تاں جیوندی سی اوہ جیلن دے نال نہ بیٹھی
بعد مویاں گئی رُزحدی ۔ لہریں میتوں دے دل

سر سی آبری

داستان پہلی

5

من دے اندر نینہ چھٹاں دے ۔ تیناں پیاس اتھا
 پی پیالہ تریسہ دا، تریسہ نال تریسہ جگا
 پھول آپ پیا، تال تریسہ نال تریسہ بجھاؤں

8

سی نمائی ساجن کارن، رڑیاں سُنج تو لے
 اندر چھٹاں دے تریسہ، اوہناں لئی پانی ہے تریسہاں

9

پانی اُتے جھونپڑے، مورکھ تیکائے مرن
 رمت ساہ توں نیزے لمبے کے نہ پاؤں
 دم نہ سُنجان، کریدے داہاں مٹھیاں داگ

رہبر دھر کے بھرے نوں، فخر دے ونجا
مگر ان، 'مذد خواہیاں' کھول کے تے نہ
پندھ پہاڑی اوکھا، جستے باجھوں چارہ نہ
ست بھلائی دا ایسا، جو پاے ہونا میں تھیں

دچ سخنمور دے بس نہ اڑیے ابڑے دل نہ جا
گوڑی آکھ کدے نہ پچی گل نہ کر افشا
جمن لئی جل نہ ونجائیں، درد نوں وی نہ سی

داستان دوستی

واقف نہ یو نکار دی، پانی لیا نہ پاء
جل کرے جیرتیاں، بکھا دکھاوے تاء
گلی لوء لطیف کوئے، مخدوراں دے اپراں
اکوں نیزے آ، جتنے میں ہاں اکلی ہوت

وڈے رکھے جگلان دے، جتھے لئی، بیدتے جر

دم دم تپدی و هر آن، دو جا تپدے هن پتھر
و چاری دوے پتھر، پیر نہ پاوے مای دا

اپے رکھرے جگلائ دے، جنچے ناگ سیندے نیلے
اوتحے عبداللطیف کووے، کیتے کلیاں جا جا جیلے
جنچے نیوں کڑم قبیلے، رہبر اپریں اوتحے راه وچ

دل نال چلیں یار دے دل، بیرون پندھ و سار
قادصال سندے کار، نال کیوں اپریں گا کھجس

ہوت دے دل دل نال چلیں، پندھ بیرون کر نہ
کوہ وچ چچھ نہ راه، رُزھیں توں نال روحا نیت دے

داستان چو تھی

اوووں تاں وچ آتن دے ہئی، سبھ سکیاں کوں یار

نگان ماری نال میرے، ہن کون ریسی پڑیاں

6

ہمک دی ہاک مریون ہیاں، ڈو گھر نہ لھن
گھر وچ بینھ کرن، ماہی توں، چند ڈی نوں قربان

وابی

حال ہئی معلوم جبیب ! مینوں درد قدیم
درد جدیدی حب جیبی
جللا آزار وچ میں لئی تھیا طبیب
خوشی دے صحت دی لاد دے غم غریب
تسان کارن آہاں کردوی، داہاں وچ نصیب
کاکل ہاں میں کوڑی، بندھن لاد رتیب
حاظق ہے دیں الیں دا، شالا آؤں عجیب
توں دوا ایں دل دی چچھے چچھے تھکی طبیب
آ کے عبداللطیف نوں یکب نال لا جبیب

داستان جھیویں

2

مینوں درد اوہ دتا جس دی نیروں کئے دوا
کل زلف دا مل ڈھا، جمالاں وچ رخسارے تے

داستان ستوریں

4

وچ دصالیں اُنجیا، گیا رات روانہ ہو
ساه سول دی ملا دے وچ پُخوں گیا پرو
رہ تھا دم کوئ تال، کٹھیاں اکاری تھی جاداں

8

نونہ دا چچ پوے نہ برس کے، سُتیاں ملے نہ سُنک
ثرویاں ہوت لوں کھلیا بیٹناں، درداں چاڑھیا انگ
خترے آڈاں، جر بجن ول، بھیجاں جا کے اوہو

9

سُتیاں بِلدا مانی ناہیں، بیٹھ کے ہتھ شیں آوندا شوہ
راہوں تے ہن رومندے جو، پار یتمناں لوں بِلدا

14

رنجور کیتا سو چدی رہتا، تک وی کوہ چڑھی
لو لاز لطیف کوئے، اوہ دل حضور گنی
ہار سکھار جو سکھی دا ہی، زلیا وچ دشیں
پار نہ بِلدا سکھیں، وکھل ساجن آن ملاں

داستان انھویں

8

نئی ہوئی سی، مورائیل نے آن جگائی
اس دلیل دوڑائی، تاں کوئی پُون قاصد گھلایا

9

مکر تے تکیر نوں، جدوں دیکھیا ای
اگے اٹھ اوہناں دے کولوں پُون چھپیا ای
پریدا انھوں دی کوئی تکھیا، ساتھ بھن دا

13

تھر نوں دحدی وچ تھکبیں، چڑھی نمائی کوہ
یار میں ول ٹردی گئی، سمجھ خوف لڑ کے اوہ
ریت اچلا کھلو، بیٹھے تاں ریتا ڈھک لوے گی

15

بیٹھ نہ وچ مخمور دے، کر کوئی جلد وس
چڑھ کے ڈاؤھیاں ڈوگراں آئے، پھر پُون دا تک
گول نال ای ڈس پوے گا، ہوت پُل دا تھوں

داستان نویس

2

سنجال وچ انجانو راه دے بھوں ہنگلے ہن
پوریاں رہبر ہن مراداں کدے نہ تمیں یار

داستان دسویں

وائی

پلک رہوئے نہ تمیں رین دلوی ' مہاں خان بلوچا
جا کے پرست تیزی دے تال ' او ننھ اوهناں دے چاراں
مُوراں آتوں ماں نوں لاه کے ' جانوراں نوں ونچ دیواں
ہجھاں تال ماں میرے نوں ' کچ دیاں کاکاں کھاناں
تیزے کانچ میساں دے سک ' دل دے دُکھڑے لاہواں
آریانی ' عبداللطیف کوئے ' آن لوے گا ساراں

داستان گیارہویں

1

ساری دمہ نوں کن یطلے ' کچ ہن پئے بویندے
بیہت اشارے اوہناں سندے ' چپاں وچ بھیندے
ئن بھوکل ہیمناں دے ' حاصل سوز تیوں تھی جاوے

کدے ہو جاؤ کن سُنو کدے بن جاؤ آپ زبان
چھرا تھے انسان ، کدے اوہنوں کمرا بنا ٹھاہیدا

طلب نہ جیکر پھی ہوئے ایویں نہ فیر ٹھیے
جیس تائیں عشق دا بچ نہ چھے ، جان دا نام نہ لئیے
رنیر دگا نہ ہیے ، ایویں سوز عشق دے باجھ

سر معدوری

داستان تسبیح

10

کندے میرے بیڑاں دے وچ، بھاویں لکھ گئیں
 چھیدن پیر پہاڑ اگھوٹے، اٹھیاں نہ ملن
 ویدی ول جن، جتنی مول نہ پاؤں

11

بیڑ جیساں نوں پیارے، بھتیاں پاؤندیاں ہیں سو ای
 کسی پر تم نئی سکھے ای لاه دیاں نیں رہتاں

داستان چوتھی

بھتیاں نوں پیارے چندے میں تھیں نکرے لگ کے جا
 موت میرے ول آ۔ تال تیری پچاڑی پنڈھ کراں

داستان پنجویں

7

بھاویں کریں پلانگھاں توں تے بھاویں ٹریں توں ہولے
لکھیا دچ جو لیکھاں، اوہ ذرا نہ تھے ضائع

9

لوح قلم دے اندر چنیاں، لکھیاں ہن جتھے
ہندھانیاں اونیاں اوئتھے، گھڑیاں پین گیاں تینوں

داستان چھیسویں

18

دن وی نیں رنجور، کوئی سوز الہ سی ایسا
ڈکھی نوں دکھ تسلماً، جیتناں مکیا سوگی ہوئے

وائی

لام آ دفا میاں، موئی دی لاش پہاڑاں دچ
میں دچ بو صابن دی، اوہو خان کستوری مسکنداہ
کوئی گھڑی آربیانی گزار، میرے کول وی بحث

تھاں تھاں تے ہن داسیاں خشبو کستوری سگ
ورد میرے دل را توں ۔ آ کے کلا جھٹ
خینو ! عبداللطیف کوئے ۔ سودا ہے سر سک

داستان ستوریں

3

میں ملی نہ مایی نوں، تے توں پلا بھھ لوں
میں جو دیاں سینیاں اوہو رمت نوں جا دویں
جا کے کچ کوئیں، دھاری موئی واث دے اتے

4

میں ملی نہ مایی نوں، تے پچھے ہو گئے ساہ
وچ سکراتاں پیک دے اندر، رو رو پچھاں راہ
نہ جاؤں شلا ساہ، پر تیم یار نوں نکلیوں ین

22

رو تھیا اے تھاں اندر، جوں سارگی سار
عشق دی انسہ آواز، لوکی سمجھن کوکی نمائی

سر دیکی

داستان پہلی

2

اوٹھاں، دیراں، ڈُنگراں، ہتھاں دیتے دکھ
سو سمجھے نکھ، راک ہوت ملن دے کارن

13

عزیز موئی دے نہیں سن، نہ کھ شروع توں لے کے
بھی آیاں نوں آکھیا اوہناں، کھوٹ سی وچ من دے
صح سکیا جا کے تے انھرے ڈیریاں وچ نہیں سن

27

انھ دیری، انھ چھیزو دیری، دیری تھی گئے دیر
چو تھی دیرین داء ہوئی، جس ڈھکے پُنوں دے پیر
بنجواں دیری رکھ رکھا، جس لندیاں کیتی دیر
بھیجاں دیری جبل، کیتی نہ راہ جس پڑھ پڑھر
وڈے دیلے کھڑا نہیں، جن کیتا ستواں دیر

آہنیں پت کچیر، پلگھاں بدل پہاڑاں نوں

داستان بخوبیں

1

دوج سناڑاں سرگردان نئیں، بمراں ہرن ہا
بجھت تے ایسہ نہ پیر دھرے، اوہ دھڑیں دھرے نہ ساہ
تیناں توں بمراں سی نے لکھیا خورے سُول

11

کاجھو تے کارو نوں، میں تے بدل کالا سمجھاں
صح سورے مب بدل نوں ہم تے ہئی چھڈتاں
وپکار نہ ساہی گھضاں، مینوں جان دی کالی

داستان پھیلویں

8

کرڑے ڈوگر پندھ بیوں، جت سنیا تھل دیران
بُجلی دلائی دلیاں نوں، عاقل ہونے جیران
سی لکھیا، سید آکھے، محبت نال میدان

آریانی آگوان ہے جیں دا، ساتھ وچ ڈر نیں تیمناں

داستان ستویں

2

کمڈیاں کسراں شُڑاں نوں، شیکاریا ونچ اوہناں
گئے ملاواں 'پھندنے' ملیاں، ٹھنکرواں نوں چکا
لئھنے کوہ 'لطیف کوئے' اودہ ملیاں کوں چھکا
ایں برہمن زادی آسرا یار بلوچے دا
موڑ مار پرتا کدے تاں، ایں فقیر دے ول

3

ہستاں ات ستم بھوں، ایں وکھنی کوں دتے
وجا رتیر خونہ دا کوئی، ایسا ویچ یک دے
قردے ویچ پریا کریدی، ذمگراں سندے نال آ

والی

چھوڑ چھڈ نہ یار بلوچا، ویچ پھاڑاں باندی
پرستم ورگا جگ دے اندر، کوئی نیوں ٹانی

چھپیں داستان

6

کرساں مت لئی روواں میرے بختر تال برا دکھلاؤ
وچ تھلاں ہاداں دا ، کوئی ذہب ای دکھرا سی

10

ودھ کے ہو ، مہاں پرت نہ جاویں ، سائنسے بہب نوں تاز
کچ آگیاں ایسہ پہاڑ ، تال ہے اک گلم وچھیا ہویا

آپنے تال ای لے چل ہتل ، خادم دھوپیانی
سیدا کرساں یار ہاتی دی ، تالے بھرساں پانی
ھینو ! عبد اللطیف کوئے ، آؤے گا آریانی

سر حسینی

داستان پہلی

8

سچو ہے سچ مٹاں، کوئی مٹاں میرے گز چلے
پالی ناہیں پندھ بھوں، روگی ریت تھلاں دی اگے
مٹاں تیمائی مرے، دیوے کوئی بدائیں بھن کوں

داستان دویجی

1

اک پاسے مائے دھرتی تی، یار دی اگ لک پاسے
گزدی تے پنی جھاکے، دوویں مچاں دے وچکار

4

بھل جاوے ہے ساجن کدھرے، اندروں میری روح
تال فیر لگ کے ٹو، بیسا تھر دچ ہو مراں

12

کیسی پرست کتحاں وا ہاڑا، پنوں کتحاں وا، کیما ہوت
مانے نی میریے ! مینوں موت دیکھن ٹال ٹلی

16

نہ کوئی تھیا لیکھا کدھرے، نہ کوئی تا ڈسندہ
اگوں ای چھڑیا نیںد، اوہناں آتن والیاں نے

18

تھی تھڈی وا، نیبوں ویل بن بن دی
متاں تھیوے نخرا، چیر نہ پاویں ماہی وا

وائی

ہوت ہوت اے اے ہوتا
ماں دیواں گی پوواں نوں، میں تن تھس کر ٹکڑے
دے کے اگ ٹھنڈورڑے نوں، میں آگئی ول تیرے
باجهہ آریانی پنوں سیو، اکا ای نہ سرے
دکھی جان چ سیس نوا کے، دکھ توں پنچی ڈرے
مت پرتم نیزے آ جا، نہ ونج یار پرے

رکھ و ساہ میں نیکیا اوہ ناں سوڑا ہو پرتے
 دکھڑی کوں دکھلاویں مومنہ ' دن دیکھیوں پئی مرے
 شمی کر کے سوہیا' پیالی یار جن دی نے
 آری سندے عشق دی ' میرے اندر اگ بلے
 تھیوں غیر نہ چھڈاں ' جنکر جان زمین تھلے
 سر نوں دکھرا کر کے ' دھڑ نوں پاں گی دھوڑ دپے
 ' زنا من کے ہوتے دا ' تک دکھڑی پئی ڈرے
 چک لیا آپنے نین پر قیم ' پر بناں نال بھرے
 ہیجنوا! عبداللطیف کوے ' جن کوئی مر کرے

داستان پنجویں

5

ہلگہ جاناں پھراں نوں ' تے چپھر کھت پھاڑ
 جنتے رہوان راتوی ' جناور رشتے وار
 کچ دپے دلدار ' مینوں ڈونگھر ڈولی ہویا

11

جو فرماں ہووے سونہ وصل وصالاں تھیوے
 گھر دے وچ آکے پرے ' مینوں پر قیم نے کیتا

داستان بھیویں

3

ان مل ہوندا کجھ لوگاں دے استھن رنج ملal
دل دے دی نال، خریدنا چاہیدا

4

سو سکھ دیوال سودے وچ، تے سروی عوض دیاں
پسلے جے پریت لواں، تاں اک ایسے نال درھے وہاں

21

مٹھ مٹھ سول سختاں دے کولے، میرے کول انبار
بھریاں کر پھرائ گیا سوداگر نکل

24

ہی کجھ سکھاں دی چھب، سکھ ایویں دکھاں دے باجھ
جیس دی رسمخاں نال، جعن یار میرے دل آیا

داستان ستویں

3

لحمدیاں لحمدیاں کدے نہ پاؤاں، ملاں کدے نہ ہوت

کن مندر دی جوت ۔ مثال تھے دفع ماہی

داستان انھوئیں

17

جیکر تیوں تاگھے ہے، ویکھیں سچال دا دیدار
ساریاں نکتائں توں غیر کر لے، آپنا آپ آزاد
ویمنیاں لکھے پار ۔ جیتناں نوں چوکھا ملے یقین

داستان نویں

9

اکھیاں کھے نہیں سکتا، روت نہ سکیاں رو
ویمنیاں رہیاں کھلو ۔ یار و چھڑدے نوں

20

اگے پچھے مردا اے تاں ۔ کیوں نہ مردا پریتے
پوے یار دے تھے بیرا ۔ خون با اے سیو
داستان دسویں

17

بھدراں مل گئے سول میں کوں تے سکھ گئے وج جوانی
ایو نصیب نہیں ۔ دو دیں پور تھے

کدے کدے تاں سکھیو ۔ کوئی ایسا خیال پوے
سویو ساڑ بے ۔ اسہ جو ماہ سری وچ

واستان گیارہویں

آپون آؤے گا ہوت ۔ کجھ تاں میں دی اگیری تھیواں
حال کوئے بلوج ۔ کمینی توں کجھ دی نہ ہویا

واستان بارہویں

اوے اوے کر دی رہ اوے وساریں مت
پانی روڑھیا پڑھرا' روواں وچ میں رت
صریچ ڈاڈھی مت ۔ پھیتی تھیں میلے

جو ڈنیاں حب جیتاں دی سویو، بعض مویاں دی چیتے
ہوت نہ تکن استھے ۔ جو کنج و یکمن کے سمجھ

ئے تے ایں دیرانے اندر لکھاں ہن لیبرے
آپنے سگ لویں پاندھی توں صحراؤں دا راکھا

حسر لیلا چنیسر

داستان دوجی

شلا تھیاں نہ سیانی مولا، سیانپاں تکن وکڑے
میں سگ میرے مرٹے کتھی، بھولپنے دج مر

صدتے اوہ ساگ، جس دج تکیں آپ نوں
بھ کے پڑ ورگ، جھٹے سار ماہی آ لیندا

سر موں رانو

داستان دوچی

2

پھر دل گھری دے بیناں وچ کوہڑیاں
ڈونگھے پھٹ دتے ہن راجیاں کوں بیناں
کاک کندھی قبران اوبھڑاں دیاں دیکھو

8

چلو چلو کاک دے کندھے، جھٹے بینہ اچھل
نہ کوئی جمل نہ مل، ہر کوئی سچے ماہی نوں

9

چلو چلو کاک دے کندھے، جھٹے گرچے بینہ
نہ کوئی رات نہ ڈالنہ، ہر کوئی سچے ماہی نوں

10

چلو چلو کاک دے کندھے، دیگاں جت چھن

کروڑاں رنگ رجن، پان دی پک دے نال

12

اخودت 'وآخاں' صندل شاخاں، چدن جت کنوں
میرہ سکھے ای مایا، جختے بھور وی تہ گھمن
کواریاں نے کنوں، ہل نال دیکھیے کاک دے

داستان تجھی

1

تجھے پھل گلب دے، تھے اوہناں دے ویس
والاں وچ جھیلی وے . ہا ہا ہو ہمیش
ویکھیاں حسن توں 'سید آکھ' چڑھے یہندے نیش
ترجمن تک ائسہ ویس، ماہی دا انج ای گوٹا ہویا

2

وہیاں شلا ساویاں اتے جیسے پان دے پن
عیر عطر دے نال کتے سو تازہ آپنے تن
واسیاں ہوں ملک تھس اوہناں چوٹیاں سنگ چدن
بھین چاندی سونے دے نال کامیاں سندے کن
وڈے ہار سکھار تیں کتے کے لف لالن

ہماء سدھرال وچ من دے سوڈھیں سکھ تھا

15

کاک نہ بھلے جو گیرے، نہ مغلان موبے
میگھاں نے کنیڑاں دے، بندھن وچ نہ بجھے
لاہوتیاں نے لکھے، سن پچھے اسیاں چھڑیاں

داستان چوٹھی

1

شیخ بلیندے شب، پہ پاکھاں کڈھیاں
پرت مرال پئی میندھرا را! کارن رب
تیری ناگہ طلب وچ کاک اُواائم کاک دے

داستان پھریں

4

سویو دھرتی ات بجن دے، چیرس نہن جو موں
چور ڈھکے دھوڑ دے اندر، کھلو کے لکھے سون
ڈیسہ سارے ہن ڈول، انھ لیہ، الحیف کوے

14

کاک سڑا دن گئے، بلیا رنگ محل
 تھے باجہ پر تم میرے، ہول آون وجہ دل
 جو قول کئے ہوں سک، تو بھیتی نہ عادیں یارا

16

حال قربان، مال قربان، صدقے کراں لڑانا
 فدا تھے فقیر دا، شال رُسے نہ رانا
 روسا مناسب نہ، مویاں دے سک، تیوں اے میندھرا

مُسْرِ عمر ماروی

داستان دوچی

3

اونھا ، گرامیں لیاویں کوئی ، اوتحے دا ایس ویلے
 تال گندے جو کوٹاں دے ہن ، مکن ایسہ رستے
 میں تال اکھیاں دے تال صاف کراں جو پاڑیں بیدھرے
 اللہ واسطہ دیر نہ لا توں ، پیا لطیف کوئے
 کوٹھیاں چ کون رہوئے ، خلیں اودریا رجیوڑا میرا

10

ئے کے ٹائکے چولی وچ نیں ، لوئی لیر د لیر
 تمل خبیو سنگ وال نہ داہواں ، چنگا سکوں ہن چیڑ
 باجوں بھڑے مارواں دے نہیں اندریں شوق امید
 ایسا حال ہمیر جاویں میں ، لے کے شلا جھنگیں

داستان تجھی

3

سون برابر ہن کلیرے، مارواں سندے موس
آجڑیاں تائیں ائمہ ریشمی کپڑے، عمر پو نہ توں
بھاگ لوئی دے لوں، میں قصیں، جو دادکیاں ہن دتے

11

مارواں دی نہیں رست، جو سونے ٹال بجن بدلاوں
آکے امر کوٹ دے وچ، کوئی کراں گی نہ میں کرت
جو نوپڑیاں دی ائمہ پریت، کدے نہ محلان سنگ پر تاوں

15

مبارک ہن وطن دیاں جائیاں، ستر جیساں دا صمرا
پیلو تے دن کتوں سدا، پان عزیزاں پردا
جھنک دے اندر جھاگی گھن، ولیست کے اتے بیاں
میوں بخشی مارواں، ایہو داج دے وچ دیرانی

16

رمین ہل، ڈھکین ان، جیساں دے پیر روئے میدانیں
ٹھار بختیں دی بیلیاں اندر، پڑھیا ہے خطری
اپنے تائیں نہ سنکن آپوں، دھاریاں بے فکری
عمر متاں دکھ دویں اوہناں توں، نہیں ہن بے فرمان

وہ ملن بچ کھارے ہالو، دو جی پر صیا رہتا اتنے
سید کہنا ساتھیاں توں، اودہ دین پیالہ بھر کے
غمِ امانتِ انس بتوتی، رکھیں سو مردا توں

داستان چوتھی

کیتا کہ میر دے دل توں، چڑھ کے کوٹ دے اتنے
نہ وہ ملن دل دیہندیاں ہویاں، آخر دلہ گھے
ٹکلے کوک قلب دے دجوں، روح پی رات کرے
عزیزان نے مڑ کے، کوئے نہ میری سار لئی

کسرائیں چھڈاں سو مردا، آجڑیاں دی وہار
کل جسناں دی چان وچ، گھی پیاں لوہار
میخاں اوہناں دے انس دیاں، دل دے وچ ہزار
جو چون پڑے تے کمکار، میں کوں ہیں میکیاں دن گزرے

داستان بھروس

6

حسن دنچائے سو مراء، دنپیش جاؤں کسراں
با جھ حسن دے اسراء، تکان کنخ بکراراں نوں

11

میر جیس دو دوار، یہاں مارداں دے نوری پھرے
نیک یہاں دے بھاگاں نے 'ناقص' ہن کئی فوازے
بد بختی میرے لیکھے ہی 'جو ایساں حسن تھیا

داستان بھروس

4

اک تے بھدی نہ، جی بھدی، بھدے سار مر جاندی
جم کے مارداں لئی، بہوں میں کچھل تھی گئی ہاں

10

اللہ لئے نہ ہو دے، جو میں قید و پھے مر جاں
رات ہونے میرا بٹ رو دے، دیج ایہاں سُنگلاں

وھر پھلاں اپڑاں، بھانویں فیر دن مرن دے بھجن

12

وھنیں ویدیاں، یاد کریدیاں، دیواں جیکر ساہ
بندی خانے وچ بت میرے نوں، قید نیوں کرنا
پردیں نوں بھن باجھوں پے نیوں دھرنا
سوئی دے اتے تھر دی تھنڈی مٹی برسانا
جے پچھے مکن ساہ، تاں لاش دل ملیر لے جایو

14

وٹلاں ول نوں ویدیاں، اسٹھے جے میں جاؤں مر
گور میری نوں سوہرا! دیویں پاس کمکاراں کر
وادکے دلیں دیاں بھلاں سندی، دے کے واس اپر
چیواں گی میں مر، جے اپڑے لاش ملیر تے

داستان ستویں

1

پنڈاڑ مڑ پرت آئیاں نیں، رُت بُنتی واواں
سید آہندا یاد کیتوے، رکھ ماہی دیاں تھانوں
وھنگلا متراءں دا ہو دے گا، گوانڈھ بھٹاں دے ہن

مرکے پنہار ورمی ہی، نیز بار دی برکتا
وطن چوں آکے مارو نے۔ عمراء! امہہ ڈس دتا
ون بیلاں تے گور جے آیا، پھل نسرے کچاراں
کھرلیاں دے وچ آن سیٹون، نوکریاں تھے بھریاں
ماکھیوں میوہ جنگلی پھلیاں، چس ہر کوئی پیا پنکھدا
بسوے ماڑی وچ مسال، ماروی دل طیر دے جاسی

باوشاہی نوں سمجھاں نہ میں، سکھیو سُوئی درگی
تینکھاں نوں ائمہ کجے آپوں، آپنا آپ نہ ڈھکدی
جم کے جان دو داری، سوئی دے اوصافاں نوں

داستان انھوئیں

چینگاں پھن چت دے اندر، سدا وچ سریر
لد کے کیزیرے پڑ گئے نیں، مارو وچ طیر
بیٹھے مناؤاں پیر، کدے میتوں ملن گے خورے

والی

پر جن شال پنہار، ڈھولا! مارو میں تھس
میں وچ نہہ توں بدیاں نئیں، مت مانی ستار
میاں دے نال بھری ہوئی آں، ستر کجے ستار
ورھیا میندہ طیر چ، آوندی چنی توار
جو ہولی وچ پا آئی آں، اونگن عیب انبار

داستان دسویں

2

وڈھ بڑھاں توں وکھرا کیتا، چیناں رکھڑیاں نوں
تیناں سار کیہ سکیاں نوں، تاں جو دیسا میندہ طیر چ

14

سیپ سمندریں پدی، پر اوہ آس ابر تے رکھے
کھارا پوئے نہ کوڑی لگا، موئندہ مٹھا اس دے
سوئی تاہیوں لمحے ڈوٹھے، جد پانی چ وکھتاں جریاں

16

سکھیو امریت محبت والی، سپاں کولوں سکھو

مگن جل اتوں کلن نہ نیزے تیزے آسرا

2

بیمناں دے ہن بھروں سے ۔ جیکر اوہو ای تھین لیئرے
مارو فقیر فیر کیڑرے در تے جا دیون گے داہاں

16

مونہ میرا او سومرا ! شک دی میلا رہوے
مارو مٹاں آکھے، نہ دھوتا رچ غلیں توں

23

جوک کریے تے پکے ڈیلے، گلے کمل وریاں
خوش حاضر ہن سکیاں اوتحے، پاس نیں آپیاں کتناں
شلا آپنے مارواں دے سنگ رتیاں جیلو ماناں
اہوال غلق تھیں بچھاں، جیڑی تھر دے تھوہریں جی

40

احان میرے تے تھوڑے نہیں، جو مارواں نے ہن کتے
تھر دچ ریت دے ذرے بنے اوس توں وی ہن بستے
بھلے بھلائیاں دے کئے، میں گن کے گناں گی

سر کاموڈ

داستان دو جی

5

بیٹھاں پانی ، اپر سر بزہ ، کدھیاں کنول کھڑن
مشک رہیا رہبھر ہوا بستی نال

13

مہانی دیاں اکھیاں دے وچ، کوئی ایسا جادو ہے
تن تماپی جام، دا، نیزیاں دے اُت معنی جاوے
عشق، انج کرنے، مودھے جو کیتا جام نے جال

نمر سارنگ

داستان پہلی

10

اچ دی اتر پار، کالے بدل کیس
 بجلیاں دن آئیاں، کر کے لال نیس
 پرتم جو پرنس، میوں ملایا بینہ نے

25

باہر بھاں، ویرخے گھوڑے، پڑتے ہنگے بھین
 بچ سکندھیں نال پرتم، پھادیں میں دن
 اسان تے یار جن، برادر دنائی دے شلا ہوئے

29

سارنگ سار لوئیں، اللہ دے داسٹے تیاں دی
 پانی بھوں مداناں دے وج، ارزائ ان کریں
 دھن وسا دیویں، تماں سکھ چواہیاں نوں تھی جاوے

وائی

مینوں آس اللہ تے، میری سید سار نوے گا
 سجدے پے کے رمت پریتم، زاریاں زور کرے گا
 امت کارن احمد مرسل، اوتحے پاک پئے گا
 صور آوازا تھیسی، ساریاں اکھیاں سمجھ کڈھے گا
 کئے ہو دے گا مومناں دا، اُت سرخو میر تھے گا
 نفسانی ہر کوئی کرو، داتا ول نے گا
 بیان ات ٹھیسی، اوتحے مولا مان دیوے گا

داستان دویجی

2

سارنگ خوشیاں نال پرت کے بھٹ دے اُتے آیا
 کھڑیاں برقال، سون دا گر، گلی اتر واء
 رڑیاں سبزہ ہویا ذامن گھاہ دا ڈھنگ تھیا
 پڑ دے دچوں آپانی نے، بھریا جھیل کراڑ نوں

5

اج رسیلے رنگ بدل نے، کڈھے برجاں نگ

ساز سرندے تھریں بجا کے، سارنگیاں تے چنگ
مرا جیاں ہن سارنگ نے پلٹیاں رات پر ام تے

6

دویں اکھر اکو نہیں، یندہ تے نالے مینہ
جئے دن واس س کرے، تے ابر کرن دانیں
کھلوواں بدل تھی، آون دی جے توں آہر کریں

7

پدل وکھ کے سمن، شوہ نوں دل وچ یاد کرن
کنست بیٹا رعنڈیاں دے چاڑھے، بُجھے نہ بھجن
اڑر ڈھاوے اوہناں دے، تے کس نوں دانہ کرن
پرت کے آن ڈھیکیوں شلا، دھنی تیناں دے پروے

داستان تیجی

6

میں سکیا امائیں بدل، ڈھولیا! جان دی سوچ نہ لا
اکھیاں دے وچ آب لئی آون برقال اڑر واء
نیستی چھڈ ات پا، اُسار کے بُجھی نوں

بتریں پئی ہوئی کالا، میں تاں پائے وچ نھر ان
با جھ پناہوں تیری یارا شامیں مھنڈ مراں
تین بھرواسے ہاں، پرت جے کتا آؤیں سرگمی

وائی

الخیاں میکھے ملہار، صورت تیری سمجھ جگ موبیا
مطلوب مقصیں نور دیکھ کے، فیل کیتا جدہ فی الحال
جن ولیے جام دے ڈھے پیا، کوٹ کفار
سد کے ست اسماں دی تین کراں سیر ستار
ولسوف یعطیک ریک قادر تیرے نال کیتا قرار
قدماں دی خاک ریاں قسم، آپوں پکیاں ہن کر تار
ہے نیں کرم کرم سندے، احمد نال لپار
نال ایر دے آس لائی سو، چھیڑو تھے سکھیار
مل گئی چھٹی بینہ نوں، دوست ہتھوں دلدار

داستان چو ٹھی

مونہ چاڑھ کے لوگاں تائیں، مبارکاں دین بر قاں
دل کرنہ چتا، یعنی تال مل جاوے گا پر یتم

11

وس کے ساری رات، صبح دنچ سرگھی ساہ لویں
تھیں تھیں بست دا میسہ وے، جے ول وچ بیک تھیں
تال فیر بھور سے دی درجنوں بس کریں نہ بدلا

16

حکم تھیا اے بدلاں نوں، کہ یہس دی کار کرن
اکھیاں نہیں دن آئیاں، ڈٹ ڈٹ میسہ پون
ہنگا بیٹھاں کشمیاں کیتا، اوہ تال ہھ ٹھن
ہنجاں توں پدرداں پے تھیوں، ایساں ورق تھل
گرایاں دکھی کر دے شلا، مودی سمجھ مرن
گنوارداں نے فیر وڈے میسہ دیاں گلاں کیتیاں ہن
تھرے ای فضل کرم تے، آسرا سجال نوں، سید آکھے

17

جھڑی دکیندی اندر دے وچ، باہر ابر نہ کوچ
سک دا میسہ وساوے گی، جب بیٹھاں نوں ہوچ
جس گھر لالاں ہوچ، تھیں دیاں اکھیاں نہ سکن

اندر جھڑیاں باہر وسے ہن بونداں دے انبار
کوں جیمناں دے یار، سو یو شیں رجدیاں اکھیاں

جھڑیاں نے مڑپت کے، فیر کتنا سو وار
کھینیاں دن آئیاں، چو فیرے چو دھار
استیولے اٹھ کیاں، کئی تُریاں مغرب پار
کئی ہمکیون جیں تھن، کئی سرفدیاں دی سار
ز کیاں کی روں دے ول، کئی کالل کئی قدم دھار
کئی دھلی، کئی دھن تے کئی گیاں ات گزار
لر کے دتا جیسپیروں پیکانیز اتار
کے بھجاں، بیچ کیاں کمک دھن دے ول نوں دھار
آکے عمر کوت دے ولوں، وسا چھڑیا ویساو
میرے سائیاں سندھڑی اتے، سدا کریں ٹھکھیاں
دوست، مٹھا دلدار، عالم سبھ آپاد کریں

سر رپ

داستان پہلی

14

دل اونھاں دا پڑ، جیسنوں کوئی ظاہر نہ سارا ڈینہ
مڑاں دے سنگ نینہ، کیتا نہ توڑن دے لئی میں

داستان دوچی

15

رکھ لے میرا ماہیا، آوے کولوں نینہ
مڑدا سارا ڈینہ، باہر بھاف نہ نکلے

سر آسا

داستان پہلی

1

لامکانیں گولنی ہاں پئی ، ہادی ملے نہ ہد
 یار ماہی دے حسن دا نہ کوئی قد نہ رہ
 اتھ پرہیاں بیٹے عدو، اتھ پریتم پروادا نہ کائی

11

جیوں جیوں ویکھیں آپ نوں، تیوں تیوں نہیں نہاز
 سبھے ونجا کے ساز، فیر تجیر نوں کو

داستان دوچی

2

ابھر دے ای رنگھ، پریتم نوں ہے نہ تکن
 بُرکی دیاں تین دی کڈھ کے کانواں نوں

3

اکھیاں میرے اتے کیتے بھوں وڈے احسان
نظر پریم آن چکاں جے کڑے دے دی اگے

6

بینال بینال چھاہ کیتا 'بینال ساجھرے نکھیا ماہی
شئے جان تے جی بینال دے ' تھیا حضوری حج

9

کوئی جو کے پار' اکھیاں وکھے کے آئیاں
دل وچ تھیاں سو بیناں' ہوا بے حد پار
گروں نال قرار دے نیوں ستیاں ' سید آٹکے

19

اپنے نال ای کیتی آپوں' اکھیاں آپنی مت
اوٹھے جا کے گلیاں' جنھے جان دی ہے کھپت
نہ کوئی گل نہ گت' بنا سر دیتاں بُڑے نہ جی

23

اکھیاں سونو دھار 'بینال نال ویکھیں ماہی نوں
تک نہ ہور نمار' بھول ہی غیرت والا پریم

داستان چھپی

جو جازیاں مومنہ وچ تیرے اورہاں سگ نہ سکیں
سیمانیا نیوں یار کے نے دیکھ کے نال اکھیں
لگن اوہ ماں دودیں جو ریٹ یندے نیں اکھیاں

13

جیس تائیں توں تن نہ کیتا، نہرے توں باریک
کوئیں پاؤں گے میت، نیوں فیر آپنیاں اکھیاں وچ

21

گرابے کرے رقب بیہنائ دا 'تیرا' ماٹھا ای
جو ش جلایا جی، تیناں نے مار کیتا سو مات

داستان چو ٹھپی

8

جس نوں اسماں بلکدے پئے آں، اوہ تے اسیں آپ

جائی بُجے گان پر قم سیمان لیا جے صحیح

11

اندریں کر لے مومنہ نہ گولیں پاہر پوسو آں واگف
اکھیاں دفع جے نیونہہ تاں کڈھے تے آون تھی اوکھا

18

کھرا پٹھا شیشے درگا، ول وا پر جے کالا
باہریں پچب زبانیں ہوندا، اندر کمیاں والا
اس سُنی دیپھارا اوہو وصل دے نیزے ناہیں

20

سرمه ہجی جو کالا، اوہو رہاں نوں پھبدرا
سیاہ سلائی جو تھی، اس نوں مرد بیش نہ پا
اکھیاں دفع الکا، لالی توں لالن لال دی

24

اوگن رے ہر کوئی، میرے گھنیں پر قم رے
اوکھم جو زبانیں اوہو جیوں ناہیں کتے
آپنا آپ ونجایا، ماریا تھک احسانات تے
بندگی تے شرمدگ بیسیجی، زاری کھنچی میں ایسہ

تم رہت ہن پرچے، جدوج وچ میں دے میں گئی

29

اندریں تجھی رہندی نہیں، یار میرے دی گل
مغل نہ کلدی جعل، زور دریا دیاں لراں دا

38

مینوں میرے پریم خ کے وچ ورطہ دے سٹیا
اقوں کھڑوتا کسنا، دیکھیں کپڑے بگلے نہیں کرنے

47

تن شیع من ملا، دل طبورے واںگ ہن
طلب رگاں دیاں تداں اندر، وحدت سروجن
وحدت لا شریک لئے، ایبو ای راگ رگن
سٹیاں ای اوہ جگن، نیزد عبادت بیٹاں دی

سر کھا ہوڑی

داستان پہلی

2

میں اوہناں توں تکیا مائے، بیٹا نے تکیا مائی
کر سکا نہ کاکی، اوہناں سندھی گالہ

داستان دوچی

11

بجت نہ پنچھی پیر، اوتحے اگ پئی بھجے
باوجھ کا ہوڑیاں دے، بلیسی دو جا کیڑا ہورا

10

بھلا کیتا سو ماہیا، انچ نہ مناسب ہو ہو
چت لا کے کر جھلیاں، آپوں نکل گئیاں فیر اوہ
بھاویں حب نہ ہو، تماں وی ہوت نہ انچ دیاں کرئے

داستان تیسری

14

بھے گواہن رستے ۔ کتنی سوہنی رین سیاہی
مت یاد نہ ذات ای کلئی ۔ اتحاں بس حق ای حق ہووے

15

کالی رات، چٹا دن، ایسے مفتاں وچ نور
پریم جت حضور ۔ اوئی رنگ روپ نہ کلئی

سُر بر و سندھی

داستان پہلی

3

پڑھ گھر جا کے یار دارے، شو بھا جاندی کھنچ
 ایانا ہو کے حال دیں نہ، ایرے غیرے نوں رنج
 طیف کوئے مسکھ دینا چشم، دکھ دیون گے رخش
 عشق دی ساری پتھنچ، ایساہ رکھیں درڑوٹ کے توں یار

12

نیڑے دی کوئی دور کوئی نہیں، دوروں یار دے نیڑے
 کوئی نہ آون یاد کدے، کوئی مول نہ ڈرسدے
 جیوں رنگ گلزاری مینہ دے، انجے اوه دوست دلے سنگ

14

لوکی سکن مال، میں سبھ دن منگاں ماہی
 دنیا تسلی تھیں دوستا، فدا کراں فی الحال

کیتا ای نام نہال، دیکھن تاں پے تھیا

17

کدے ہمیاں بند کرن، کدے در یاراں دے ٹھکلے
کدی آون دا ران نہ پاؤں، کدے ملا لے جاندے
ترسائیں یوں پریں دا کدے، گھے دیاں کدی کریندے
انج دے ای نیں میرے، اوہ صاحب پے پرستم

واستان دوچی

6

جدوں ٹھکل کے نازاں وچوں، پرستم پنڈھ کرے
دھرتی دی نیم اللہ کہ کے، راہیں پیر سے
کھڑیاں ہوں اوپ سک حوراں، حیرت دے ذیرے
سائیاں دی تھے، سہماں توں سوہنا ہے ساہن

سر رام کلی

داستان شیخ

8

کن کن ، کاپٹ ، کاپڑی ، سکونیا کن کن
دوہاں بیہنال دھکھایا ہئی جا کے اتے ہٹ
خاک بیہنال دی کھٹ چلو ونج عکیہ دیکھیے بیہنال دا

13

سائی کانی پر ہم لئی کس کے تھیا کتاب
جیسا دیکھن جرم نوں ، دیبا بیہنال ٹواب
و گاؤں رت دے بخواں دی اکھیاں وچوں آب
سندی ذات ہواب، قول کیوس بچھیں بیہنال نوں

داستان چو تھی

23

ونج کن ایسہ کھوتیاں دالے ، کن غرید کوئی دوبے

تیہاں تال نئیں ، پر شم بیارے دی گل نوں

داستان چھوپیں

5

مومنہ محراب پر قم دا جامع سمجھے بھان
تختی توں فرقان دی، وساد دتا قرآن
اؤ گئے نئیں سمجھے اوتھے جا کے، عقل تے عرقان
سمجھے جائیں بھان ، کھال دنخ دسو نیہاں میں

16

جو ہن بھکے تیہاں نہ کھے پیٹھے ملیوں ویر
گول کے نیکیا، دکھ دے تال آپنے دیج ای ہدر
تختی تیہاں توں الطیف کوے ایسہ ہٹھے دی زنجیر
ویکھیا نئیں سی کاپڑیاں سنے کامل تے کشیر
تیڈھیاں ملدا ہیر، میہاں دا سچا ہوندا رج

داستان نوپیں

8

ان چھوپیں نئیں بھکھے بھکر چھکن انجھے چندھ
ووہہ کے لدھے رند، تال و کھال لئن ، الطیف کوے

پروں دی بیٹھا پچھتا ایں ، کوئی کر لے ہے ترن دی
اج فقیرا مرن ، صح تاں ہر اک مرنا اے

جتنے عرش اسماں نہ کدھرے ادھری دا کوئی ذرہ
نہ چڑھاوا چن دا کوئی ۔ تھوہ نیوں بجھ دا
درویشاں دی گلی ات ول خداں تے جا پرھیا
پرانہ سیماں ہٹا ، وھنی نوں سکیا وچ عدم دے

سُر سو رٹھ

داستان پہلی

13

ہور در دے کے ہور تاں نوں ، آیوں تیرے در
مکاؤر او سورٹھ در قل میری تاں کوئی کر
بھیلا فیر توں بھر ، سلکھنی جھوی مانگت دی

وابی

دتا رائے ڈیاچ میاں ، احمد سر صاحب توں صدقے
راہیں ! راج نوں تھیں ویکھو ، چلیا انج چھڈ کے
ساریاں مراداں ہوئیاں پوریاں ، اللہ دے در تے
سر نوں تال کماچ دے منگیا ، آن کے اک منگتے
چنگا کم تھا اے بھینو ، عبد اللطیف کوے

داستان دوجی

9

پا کے مول کدے نہ منگیا نہیں سکھو لیں دانے

عیلیٰ تازی وچ میلیں، گھریں بہت نیس گھوڑے
ہاٹھی کارن اک دی تند نہ ساز دی چھیڑاں آ کے
ذیور ہی تیں اتے ہو، اس سرداں ہاں میں طالب

داستان تجھی

4

ماگت وچ ملیں آیا، ساز عجب لے کے
گلی تند سازندے سندی، کوٹ ہن پیا گرے
تجھے کھے ہو با تجھی تیری نیک دانہ پوے
آ سردار دھنی فیر اس سلطان توں سر منگے
جونا گڑھ رووے پویں کنگ جھروکیاں اندر

11

سر توں مول نہ پاؤاں میں اتند ساز آواز ہبھا تیرے
سر تاں کوئی نذرانہ نیوں پوت نہ توں منگتے
یس معنوی شے لاہواں میں، وچ نموشی ایہنوں

داستان چو تجھی

11

وچ گیا سازندے دا، ات اوہو راگ دلائی

وچ حضورت دے سر بست، اس پارس تند و جائی
و یکھیاں ای ڈیاچ نوں ظاہر تھی گیا ہی ذاتی
کنڈھ کے اس نے داتی، پلایا اندریں سیس دے خیر

12

پھل ٹھلا گردار داتے انچ شرج پے گئی چنا
سور شہ در گیاں سے سے او تھے، کھڑیاں رو ندیاں بڑیاں
وال سگھار کے ملتے دے ہتھ، سر نوں ہیں ایاں دیندیاں
ثاراں ذین کریدیاں، راجا گزد گیا جے راشن

مُسْرِ کیدارو

داستان پہلی

3

پوت محروم آیا، آئے تاں جسیں امام
مدینے سندے جام، مولا ملو دسمیں مینوں

7

کامل کردا وچ، آئے ہن شنسہ جوان
دھرتی ڈولے لرزے، تھر تھلیاں اسماں
نسیں سی ایسہ 'حسان' ہن نظارہ نیٹ دا

داستان تیجی

7

گھوڑیاں تے لاڑیاں دا تھوڑے دن دا جینا
وچ کدے کوٹاں، کدے اوہ راکھے ہن ڈے دے

بھجا میں نہ آکھدی ۔ صراحتے کرائ وساہ
شوہ دے موئہ دیاں پھٹاں نوں، یکدی ہوتی پھٹاں
تال وی لج مران، جے ہوون پٹھ دے اتنے اودہ

داستان چوتھی

کریلا توں آیا کوتڑ، صح سویرے سرگمی
روپے پاس رسول دے، اس جا کے ہاک وقی
مد محمد علی، میرا ! چک تکواری ڈھم

داستان پنجمیں

نہ بیلی نہ باہواں ناہیں، حسن حسین دے نیزے
ملک وطن شاہزادیاں دا، بیگا بہت پرے
تاہیوں کریں جھلے، بیزیدا، توں تیزی دے نال

2

جگ دے دیلے لفکر اندر' بُنے حسن ہے ہووے
ویر آپنے توں ٹکڑے ٹکڑے ۔ پتھنے واگن تھے
کیہڑا دو جا اے دیوے ۔ جو وار حسین دے اُتوں

4

جگ سے جو لفکر اندر زرہ کوں پادے
چیونے دا کوئی او سے نوں، تھی آسرا ابے
سُورما اوہ اکھوائے، پڑیں جو خالی جاوے تھے

9

رت دے نال سی رتی واڑھی، دند جوں گل انار دے جی
چودھویں ماہ دا جھن چیویں، پڑ دچ پی دستار ابے جی
امڑ سنڈی مان کری، کٹھ امت سرکار دے جی
شاوا اس جی دار دے جی، پڑتے جو پرزا تھیوے

11

رڑھی کریل دے دچ رتے، دلدل سنڈے ہدر
شال لاوندے شیر تے، سورج ٹوں گا

داستان ہھیویں

1

شزاریا اپنے دیا شدائیا، یہ تائیں جوونا ایں
ہتھیاری آب دا پالہ، چڑھ کے نوکاں دے اُت پی
گر جھاں واکھا جھی، بیمناں کوں بیٹھیاں درھے تھے

7

اکھیاں کذھ نہ گدھ، ذلیلیاں توں نہ کھا
پڑ وچ لت پت، ریتا دے نال ویدا نسیں راجا
راتھیں جس دی ماں نے کیتا، رو کے رب حوالے

سر کاپستی

داستان پہلی

17

من وچ پا مجت' مونا کتیا ہئی جیمنا
تلیوں ہن تھیا تیمنا دا' صرافیاں نوں منظور

19

سوت اوہناں دا منگا ہو ان اندرال وچ ڈھیندے
چھٹے دی آواز نوں اوہو ساہ کوں نہیں کھیندے
کوئے لطیف ، اوہ لک لک کے ، کنک کنک پے کتیندے
موتیاں بجے پتیندے تاں دی' مل اوہناں دا ماہنگا

مُسْرِر پُورب

داستان چلی

8

پر دلیں گئے جو پریتم ' کالاؤں اوہناں دی کر خر
مزھا دیواں گی سونے دے نال ' تیرے سارے انسد پر
حشم کے اتے گھر ' سینا ریویں جا محبوبان نوں

12

کندھ کے کالاؤں ' تیوں دیواں ' دل میں اپنے ' تھس
وچ ولائت جا سیاں اگے ' اس نوں کھاویں
خورے ہمچن ہامیں ' انج دا کون قربان تھیا اے

17

بھر تن بھوں پجاوندے آ آ رکھاں اندر یعنی
سینا مت پریتم والا ' چونیاں چڑھ کے کس
کاگ نہ کوڑے ہوں ' پریتم پار دے جیڑے ہیں

اس کاں نوں نہ قاصد کریے ، جیسنوں نت مردار دیاں گولائیں
اوہ آپنے بیٹھ دی سوچے گا، کد یار دے در اس جانا
جس دی بولی کاں کاں، اوہو کیہ سدا اپڑاوے

داستان دوجی

1

سدا شوق پریتم سندھ، پھر ان پھیریدار
متاں نظرے یار اکاہماں اکھیاں نوں چا کے

سر کارايل

داستان پہلی

5

جتنے ڈوگھ سندھ سندھی، اوتحے سارس ہو^ء
امہ نہیں بگلا کو^ء، کریدا چکڑاں وچ جو پنده

7

بگلیاں نے گدلایا پانی، چٹا میلا ہویا
لئے مریون آوندیاں ہن، ایں جھیل دے اتے ہنس

15

گندے جشمیں بگلی قبران، صاف دے سگ رکھ نینہ
اٹھتے دی کوئی گل سارسا، بگلیاں نہ آکھیں
وصلان توں نانیں، کے نہ کور نظر نور دس

16

بھیں سکی نوں سال تھنے ہن، نہ دے بید نیں تازا

بگا کون دھارا ۔ جو اپڑیوے ایں رمز نوں
بندے سمجھ نہ سہنے ۔ پچھی سمجھ نہ نہ
کے کے مانس چوں آوری بو ہمار دی

18

جمیل وج پچھی اکو ، تے پچایوال پچاہ
اس دی آں اللہ' لوے پچکولے لراں وج

22

کنوں جڑھاں پاتلاں اندر ۔ بھور پھرے آکاش
دوتاں سندی گالمزی' رازق آندی راس
اس عشق نوں شباش ۔ مجتی سکھیاں جس کئیے

26

موتی جیتاں دا چوگا' اوہو نہ حضوریں نہیں
چنج مار کے پکڑ اندر ۔ بمحی کھان نہ ایسہ
غممن بگلیاں دے سگ ۔ لوکاں تماہیوں نہیں سیمانیا

29

نہ رہیا نہ اک وی ۔ سور گئے سمجھ مر
ومن تھیا اے فیر، ٹھوڑیاں بگلیاں دا

داستان دو جی

3

سپ دیاں پچاں نوں توں ایویں محاذ ہی نہ جان
ڈنگن تے بے آن ، فیلا تھاں سر ہی مر جاندا

مُسْرِ پر بھاتی

داستان پہلی

7

وچول وچ اوہ بے ہنزا نوں 'جو کجھ پیا دیوے
 جیکر اوہو راگاں والے' ، سن لیون کدھرے
 ساز تاں اوہ سارے' پلک وچ کرسن پرزا پرزا

25

توں پڑر سردار میں مانگت' سخنی توں میں گناہ
 توں پارس میں لوبھا' سونا تھیاں بے نظر کریں

شُرُّ وَضْرٌ

داستان پہلی

5

کندیالیا رکھا جے ہوندا تھیں دھیان دا سول
 لگراں دے اُت بُورنکدے نہ اس تھیں پھل نوں
 لاندوں

14

لے ہوئے گھڑیاں، مستی وچ پیا نکراں ماریں
 جو توں دیکھی تھیں، جبکے اوس پانی سبde دن

داستان دوسری

19

صاحب تیری صاحبی، عجب دیکھی سوں
 پشت بوئیں پاتلاں اندر، پھر تاریں توں

بیکر آؤں مُوں ، تاں مندے حالیں مان کراں

23

جیسا تیرا ناں میں اتنا کرم دی تیرا رہا
تھیں اپنا ستواں دے، توں چھپر توں چھاں
کیس میں ہن کوان ، معلوی بھ کھ ہے تیوں

داستان تریجی

8

ستیا اٹھ کے جاگ، نیند نہ کریے ایڈی
سلطانی ساگ، نیندرائی کیتیاں نہیں لبھے

16

تریل نہ سکو لوکو، جو پئی اے پر بھات
روندی پئی جے رات دیکھ کے وکھ دیاں ماریاں نوں

20

جھاگ دیکھ کے پرتے، مندے پکھیا دوہ نہیں
دنیا کارن دین ونجا کے ہو گئے اکا پٹ

داستان چوتھی

7

وطن ہے وے کوہ اوہناں دا، قسمت آندیاں کو تجھاں
نہیں قصور کے دا، رزق رزاق دے ہو جے

46

اوہاں جو اساری مازی، سو یو نہ ڈھٹے
بیسے برابر بد کے کردا، لاکھے ہام تھیں لیکھا

52

کدے گور مقام تاں کدے سوہا لاؤ
کوٹ ایسہ ریتا دا، اساریاں ہکنا کو اسرے دا

سر بلاول

داستان دوچی

6

جس دم سکیا جاگمرا ، رچت نہ بیا چڑھن
تاں کوئی کھوہ سکھن، جدوں چشمہ بھرا مل جاوے

8

بکھرے والا سینا سدھا دل تے جا کے دجا
اس نوں جد میں ڈخنا، مگروں دوچے دوارے بھلے

15

بچے کے نال غھے بخشش تاں وی اس تے رکھدا
بے کر کدھرے پرچے تاں فیر توڑ توگر کروا
ہر حال وچ ہوندا جھکمرا ، صراں بھرا کیدہ دیئے

داستان تیجی

13

اکھیاں اس نوں سکیا جدا سکنپس نیا ناں

دل تاں اس تے ماں ، ایمان لے آیا اے

15

اکھیاں سو یوں سکھیا، بیہڑا کنیں سُنیا تاں
رجیوڑا میرا ماں، تھیا اے راضی دیندیاں ای
